

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg prøvede med to ting i mine bemærkninger at få afklaret den situation, som hr. Ninn-Hansen spillede op til. For det første ved at gøre opmærksom på nogle af tingene, der hænger sammen med problematikken retsstridighed/strafbarhed. For det andet sagde jeg, at jeg føler mig overbevist om, at den måde, hvorpå politiet har handlet, også i fremtiden vil gøre, at det problem, som er rejst og gjort til et meget stort problem, vil være af begrænset omfang. Yderligere kommentarer og svar angående det specielle spørgsmål fra hr. Ninn-Hansens side vil jeg selvfølgelig gerne fortsat tænke videre over til på onsdag. Jeg er ikke sikker på, at jeg kan love, at svaret til den tid bliver så forfærdelig meget anderledes. Det kan det måske først blive, når andre hjerner end min også har været sat ind i tankeprocessen.

Otto Mørch (S):

Jeg har her ved afrundingen af debatten nogle bemærkninger til enkelte af ordførerne. Jeg lyttede med stor overraskelse til nogle bemærkninger fra hr. Glistrup, hvor han sagde noget om folk, der har den almene kulturelle danske baggrund, som fandt sit udtryk i navne som Stauning, Steincke, Bramsnæs — folk, som vi med stor stolthed nævner som fremskridtsbevægelsens forgængere. Det kom lidt overraskende for os.

Jeg havde lyst til at bruge i den forbindelse betegnelsen politisk blasfemi, selv om jeg godt ved, at ordet blasfemi, hvis vi skal have oversat det, betyder gudedyrkelse, og det var noget af en fornærmelse mod den socialdemokratiske arbejderbevægelse, særlig når vi erindrer forskellen på hr. Glistrup og de personer, han nævner, for hvordan lå det i realiteten? Ja, hr. Glistrup skubber småkårsfolk foran sig for at få et pænere politisk ydre, hvorimod Stauning og Bramsnæs og Steincke havde småkårsfolk bag ved sig. Det er kendsgerningen.

Jeg har også et par bemærkninger til den konservative ordfører, hr. Ninn-Hansen. Han siger noget om, at efter denne fordragelighed fik vi jo hr. Otto Mørchs tale, som var egnet til at vække glæde, vel selv hos den mest aggressive DSU'er, når han befinder sig i sit lønkammer — det er jo det mest velegnede samlingssted for venstreorienterede socialdemokrater. Jeg har bestemt ikke noget mod

denne betegnelse, og jeg har også meget DSU'er i mig endnu. Jeg tror også, hr. Ninn-Hansen har en hel del KU'er i sig endnu både på godt og ondt. Så ved hr. Ninn-Hansen, hvad jeg mener. Det er vi vel ikke kedede af, nogen af os. Men hr. Ninn-Hansen siger videre, at vi har jo oplevet noget tilsvarende tidligere, at ministre erkender den parlamentariske situation og indstiller deres tone efter dette, men så henter man en eller anden frem fra den socialdemokratiske gruppe, der kan tale mest til dem, hvis hovedarbejde består i at knytte næverne. Ja, hr. Ninn-Hansen, nu har vi jo fulgtes ad et stykke tid her i folketinget, jeg tror snart, jeg har tolv år på bagen, og jeg har i høj grad også fulgt den ikke altid særlig blødsødne hr. Ninn-Hansen i de politiske debatter, og det har jeg da accepteret, men ligefrem at betegne mig som en knytnevpolitiker og også det andet, der er sagt, det er vist lidt af en overdrivelse. Jeg vil da gerne sige til hr. Ninn-Hansen, at det er ikke bare sådan en tilfældig, der er hentet frem. Jeg arbejder jo i arbejdsmarkedsudvalget, også sammen med hr. Ninn-Hansen — og jeg synes såmænd, vi arbejder meget godt, i al fald på visse områder — og det ligger dog sådan, at jeg før har været ordfører i disse sager. Så vidt til hr. Ninn-Hansen.

Til den radikale ordfører, hr. Hilmar Baunsgaard, vil jeg gerne sige, at vi da i socialdemokratiet — det tror jeg også jeg gav udtryk for i mit første indlæg — er helt klar over, at der er mere end to parter i en arbejdssituation. Der er tre, og der kan være flere parter. Men jeg tror også, hr. Hilmar Baunsgaard vil indrømme, at den demokratiske del af dansk fagbevægelse også har levet op til dette samfundsansvar gang på gang. Det vil jeg gerne lige have sagt, så det står så tydeligt som muligt.

Må jeg afrunde med at prøve at vurdere grundlovens § 78. Jeg synes, den er klar. Det synes vi i socialdemokratiet, for hvad siger den? Ja, den siger, der er frihed til at organisere sig og til at lade være. Men så må der altså også være frihed til ikke at ville samarbejde med personer, der er uorganiserede, men som vil have samme løn, samme sociale goder, samme tryghed i ansættelsen som de, der har betalt gennem deres medlemskab af en fagforening. Da det som rigtigt sagt af hr. Ninn-Hansen er noget af en